

Desen de N. JURĂSCU

- Scoală, loane, nu vezi că toți au ieșit la plivit?
- Mai lasă-mă, maică, să dorm o oră, poate o da dumnezeu să plouă!

urzica

ANUL VI — Nr. 9 (111)

— 31 MAI 1954 —

16 PAGINI — 75 BANI

Cu respect

Tovarăşului Knill Ioan, director al Intreprinderii 506 Instalaţii, Oraşul Stalin.

Tovarăşe director, nu ne-au plăcut niciodată flecarii, pentru că flecarul te ţine trei ore de vorbă fără să-ţi spună ceva. Îţi îndrugă vrute şi nevrute pînă îţi face capul calendar. Ne plac în schimb oamenii discreţi. De aceea vă stimăm pe dumneavoastră, tovarăşe Knill. Sînteţi un om discret şi aşezat; bine aşezat în postul de director al Intreprinderii 506 Instalaţii din Oraşul Stalin. Şi, cum vă spuneam, sînteţi un om cit se poate de discret. Iată un exemplu: a ştiut careva că Tarcza Iosif e rudă cu dumneavoastră? Nimeni!... De ce? Pentru că nu vorbiţi vrute şi nevrute. Trebuie să recunoaştem însă că aveţi şi puţin ghinion: spuneţi vrutele, dar se află „nevruţele”...

Iată, noi am aflat mai deunăzi cum a ajuns Tarcza Iosif la Intreprinderea 506 Instalaţii. (Cum aţi ajuns dumneavoastră aici director n-am putut deocamdată afla). Tarcza Iosif locuia în Satu Mare pînă în ziua cînd l-aţi chemat să-i vorbiţi:

— Spune, mă, Iosife, pentru ce ai rămas tu la Satu Mare? Te ţine ceva acolo?

— Nu, a răspuns Iosif. Nu mă ţine nimic.

— Foarte bine. Vino atunci în Oraşul Stalin că aici te ţin eu.

Frumos. Orice om, fie el şi director, poate să-ţi ţină o rudă. Numai că odată ajuns la Oraşul Stalin, Tarcza n-a fost ţinut de dumneavoastră, ci de... schemă.

— Iosife, tată, i-aţi spus fericit, învăluindu-vă rubedenia într-o caldă privire, eu multe posturi libere nu am pe schemă.

— Păi, eu n-am nevoie decît de unul a rostit stingaci Iosif, lăsînd capul în jos. Unul şi bun.

— Bun. Şef de şantier îţi convine?

— Dacă-ţi convine dumatăle, unchiule, fmi convine şi mie... Răspundere mare?

— Mare, frate, dar n-ai grijă că şi eu sînt mare, aşa că n-are de ce să-ţi fie teamă.

Şi iată-l pe Tarcza Iosif şef de şantier la Rîşnov. După cîteva zile, proaspătul şef de şantier se afla din nou în biroul dumneavoastră:

— Nene Knill, vreau să-mi aduc familia...

— Te înţeleg, mă băiatule, dar deocamdată nu am locuri pe schemă. Nici pentru fiii mei nu am. Abia le-am putut face rost de nişte venituri în plus... Le-am aranjat aici la mine nişte ore suplimentare.

— Fac ore suplimentare?

— Cine şi-a spus că fac? Ți-am spus doar că le-am aranjat niscaiva venituri.

Şi pentru că — aşa cum spuneam — sînteţi un om foarte discret, nimeni n-a bănuţ că două autocamioane ale Intreprinderii, plecate la Cluj pentru materiale, au avut de fapt destinaţia Satu Mare, de unde, după trei zile şi trei nopţi, s-au întors cu o preţioasă încărcătură de nepoţei, cumnaţi, cumnate, bunici, scaune, şifoniere, mese şi alte materiale strict necesare şantierului...

Acum altă belea pe capul dumneavoastră: unde să instalaţi familia? Să

desfiinţaţi clubul şi s-o instalaţi acolo? Ideea n-ar fi rea, dar clubul a fost desfiinţat cu mult înainte. Să-l reînfiinţaţi şi apoi să-l transformaţi în locuinţă? Cere prea multă vreme. Pînă la urmă aţi hotărît: scoateţi elevii dintr-un dormitor comun şi mutaţi în locul lor rubedeniile. S-au opus elevii, ce-i drept, dar aţi ştiut să-i puneţi la punct:

— Nu vă e ruşine? Clocoteşte tinereţea în piepturile voastre, şi vă cramponaţi de nişte paturi? Aşa e ţelul vostru în viaţă? Pentru asta luptaţi? Pentru cîteva paturi? Ruşine! Cu cîntec înainte... marş de aici!

După ce v-aţi rostuit rubedeniile, aţi dat şi dumneavoastră o raită prin Satu Mare să vă vedeţi restanţele de rude şi prieteni care nu au mai găsit loc în cele două autocamioane. Primul cu care v-aţi întîlnit la Satu Mare a fost un bun prieten. Aveaţi pentru el o veche afecţiune, iar amicul avea pentru dumneavoastră o cantitate apreciabilă de deşeuri de cînepă. „Un director cum e Knill nu se poate să nu aibă nevoie de deşeuri de cînepă”, şi-a spus amicul.

— Ce să fac, dragul meu, cu cînepa? Eu sînt intreprindere de Instalaţii.

— Foarte bine: cumperi cînepa şi o instalaţi în depozit. N-o să-mi spui că nu aveţi depozite.

— Avem, cum să n-avem!

— Păi, atunci care e piedica?

— Ai dreptate. Dacă am depozite, pentru ce n-aşi avea şi cînepă în ele?... Stai, frate, dar am uitat un lucru: tu eşti particular, şi eu sînt intreprindere de stat. Nu pot cumpăra dela un particular. Nu am dreptul.

Pînă la sfîrşit, tot dumneavoastră aţi găsit soluţia: particularul vinde deşeurile Intreprinderii Economice de Stat, iar Intreprinderea Economică... intreprinderii al cărei director sînteţi.

După perfectarea afacerii şi golirea unei sticle cu „spumos”, v-aţi îmbrăţişat cu dragoste amicul:

— Eşti cel mai scump prieten al meu!

— Exagerezi! răspunde fericit celălalt.

— Nu, dragul meu, nu exagerez. Eşti cel mai scump prieten! M-ai costat 14.000 lei!

Atît au costat deşeurile. Dar prietenia, tovarăşe director, nu se măsoară în bani. Mai cu seamă cînd banii sînt ai statului şi prietenii ai directorului.

Vă spunem că sînteţi un om discret. Nimeni n-a aflat nimic... Cum? De unde am aflat noi? Nu vă putem spune. Şi noi sîntem discreţi...

Dacă cineva ţine totuşi să afle cîte ceva, să întrebe pe contabilul şef Boghiu, sau pe şeful secţiei Organizarea Muncii, Culpi, sau pe Boriceanu dela Aprovizionare, sau pe Zahiu dela depozitul de materiale, sau pe Purcărea, preşedintele Comitetului de intreprindere, sau pe...

Intrebaţi-i pe ei. Ştiu multe şi fac multe.

Nu credem totuşi să scoateţi ceva dela ei... Toţi sînt foarte discreţi.

Lucrează în tăcere...

Ssssst!...

URZICA

OAMENI CARE NU SÎNT LA LOCUL LOR

E suferînd de licat şi a fost trimis la mare.

E reumatic şi a fost trimis la munte.

E în comisie şi face repartizările!

Desen de A. POCH

Unele întreprinderi practică lucrul „în asalt” realizând aproape jumătate din planul de producție în a treia decadă. Din această pricină dau numeroase rebuturi.

Desen de ADRIAN LUCACI

Discursul Cintezoiiului

de CONST. N. OTTESCU

Ai fi primăvară dacă te-ai uita în calendar.

Dar mai vine-o bură,

Sură,

Pe aripi de vînt hoinar,

Și cum trece prin desigurii,

De tușișuri,

Cîntă-n crengile sbîrcite

Negre, reci și desfrunzite

Cîntec picurat de ploii.

Intr-un fag, un cintezoii

Ținea șanșos un discurs.

Asistenți? O-ntreagă ceată

Deși vreme înorată

(Burnișa era în curs).

Printre alții un botgros,

Un sticlete dolofan,

Iar pe-o creangă mai de jos

Un ilustru ciocirlan;

Pe urmă, sus la galerie, încă șapte pișigoi

Care, mici, verzui, peltici

Ascultau pe cintezoii*)

— „Uite ce e, măi prieteni... dacă am venit aici

Spunea el, scandînd ușor,

Asta nu-i întimplător...

Tot mai sint unii prieteni, care cu femeia lor,

Cu soția lor iubită

Au o comportare

Care

I-atitudine greșită!

Care ea, femeia este...

Care ea, femeia știe...

Care ea, femeia poate...

Și ar fi o infamie

Să nu fie

Cum să spun... egalitate

Intre soț și-ntre soție“.

Printre toți bărbații care

Figurau în adunare,

Intr-un colț de galerie,

Soașa celui ce vorbea

Cu ochi mici de gămălie,

Mîndră, asculta și ea.

Cintezoiiul o zărește

Intr-un mijloc de tiradă.

Se înfurie, se roșește,

Se aprêște

*) De notat, în adunare

Figura doar sexul tare.

Și-o gonește-acasă

Ca să

Vadă de gospodărie.

Un vrăbioi din galerie

Mai bătrîn, cu guler negru, duce-o aripă în sus

— „Am și eu ceva de spus:

Toți am ascultat discursul cu destulă bucurie

Dar mă miră comportarea față de nevasta lui

Care nu-i justificată... Mai voiam să-i spun

[că nu-i

Legătură între gestul ce-a făcut și teorie“.

Cintezoiiul se gindește

Și grăește:

— „Uite ce e, măi prieteni, spune el baritonal

Asta e polemizare, noi vorbim principial!“

MORALA

Tocmai cînd să scriu morala, a vorbit un pișigoi:

— „Sînt aișea, măi prieteni, sînt aișea printr,

[noi

Oameni care, sub cuvînt că ei dezbat principial

Prea adeseori confundă principial cu pur formal“.

P. S.

Fete, fabula aceasta este scrisă pentru voi:

Dacă vreți bărbat ca lumea, evitați pe cintezoii.

de MIRCEA ENESCU

Președintele Comitetului sindical al secției noastre e un om neprețuit. Priceput și inimos, ce să vă spun, de ți-e mai mare dragul să lucrezi cu el. Dacă mi-ați îngădui o imagine mai îndrăznească, aș zice că umple toată secția, atîta e de activ. Și secția noastră nu e mică.

Il găsești peste tot, îi auzi glasul nițelul răgușit, însă răspicat și plăcut urechii, îl vezi trecînd cu pasul larg și sigur din biroul controlului tehnic, alături, la pontaj, urcînd în goană la direcție, ori grăbind către lăcătușerie. De geaba am căuta în toată secția noastră un locșor cît de mic pe unde să nu treacă.

Dar dacă mi-ați îngăduit odată, n-o să vă supărați nici a doua oară, pentru încă o imagine — asta cam răutăcioasă: dai de el chiar și acolo unde n-are ce să caute. De pildă la magazin. Un amănunt: lucrează aici trei tovarășe. Tustrele necăsătorite.

Dar, dincolo de răutăți, strașnic și de ispravă om Manolache — pentru că așa îl cheamă pe președintele Comitetului sindical al secției noastre, Constantin Manolache. Eu îi spun nea Costică. Și nu se supără.

Lui nea Costică nu-i simți niciodată lipsa. Nu-ți dă răgaz el. Abia, abia, a plecat de lingă tine, cînd, uite-l, trece iar. Cine știe încotro grăbește. Treaba lui. Eu atîta știu, că e — vorba lui nea Gogoanță, macaragiul — „iute ca spirtul“. Că s-o fi gîndind nea Gogoanță și la altele, deosebit de iuțea cu care președintele comitetului de secție se mișcă peste tot, e altă căciulă. Eu atîta vă spun: e iute ca spirtul și nu-i simți niciodată lipsa.

Mai sînt laboratoare de analize medicale care eliberează buletine conținînd date inexacte.

Desen de V. TIMOC

MOTIV DE „FORȚĂ MAJORĂ”

— Mai stai nițel, tovarășe. Ai trecut în buletin 2 milioane de globule deși eu am găsit peste 4 milioane...

— Asta, din cauză de forță majoră; dacă număr mai departe, pierd bilețele la meciul de azil.

Lasă, degeaba spuneți dumneavoastră că lucrez în acelaș birou cu el! Și ce? Parcă nu-mi spunea mie nea Văduva dela pontaj — eu așa le zic la toți: nea Văduva, nea Oancea, după cum îl cheamă pe fiecare — nu-mi spunea el mie că lucrează într-o odaie cu nea Pandele, dar nu-l vede cu zilele?

...Nea Costică e controlor tehnic. Știți acum că e și președinte al comitetului sindical pe secție. Nu e de prisos a vă spune că s-arată a fi un om la cumpăna vieții, nici tinăr, nici bătrîn, mereu vesel — poate nevasta să-l fi văzut vreodată supărat că noi nu — cu părul rar în creșter, dar bine întins, și umblind încălțat în cisme. O fi avînd el și pantofi, ori ghete, ca fiecare, dar noi nu l-am văzut umblind decît în cisme.

...Toate au început din ziua în care mi-am mutat masa la care lucram, de lingă fereastră — că mă trăgea curentul — sub cuier, drept în fața lui nea Costică. Il știam prins cu o mie de treburi, și mă întrebam mereu cum de le face față.

— A venit delegatul dela Buzău după segmenți.

— S-aștepte!

— E cu camionul.

— S-aștepte în camion. E mai răcoare.

Uitasem să vă spun că nea Costică are între responsabilitățile lui și pe aceea a livrărilor. După ce a rezolvat problema delegatului dela Buzău — v-am spus cum — a ridicat ochii din hîrtii.

— Petrescule...

Petrescu sînt eu.

— ...Să facem noi redacția gazetei de perete. Secția noastră n-are gazetă de perete. Șade rușine. Responsabil o să fiu eu...

Și își trece pe carnet numele: C. Manolache.

— Tu, membru în comitet...

— Dar, nea Costică...

— Așa. Membru în comitet.

Și îmi trece numele sub al său: I. Petrescu.

— Tu nu vrei, Costache? face către nea Constantin Marin, șef de tură la cuptor, care tocmai intră. Bun... cu tine și cu Pandele nu mai am nici o grijă... Miine să fie gata. O faceți voi, că eu am destule pe cap.

Și iese glonț pe ușă. Trebuie să întocmească o situație a comenzilor neexecutate. N-aveți decît să-mi aduceți acuzația că mă repet: tot nea Costică are și comenzile. În ultima lună ne-a frecat direcția cam tărășor. Cîteva comenzi sînt întîrziate, bonurile de lucru — șapte, sau opt — nu se mai găsesc, o poveste întregă. Dacă-i nea Costică prins de atîtea responsabilități?... Ce poți să-i pretinzi?

A doua zi iar...

— Situația întrecerilor.

— Așa e. O aveți într-un sfert de ceas.

Și după ce plecă directorul adjunct, nea Costică ridică ochii. M-a trecut un fior nelămurit.

— Petrescule...

Știți, Petrescu sînt eu.

— ...ia imprimătele astea, rupe-le în patru și pe partea albă treci din om în om să facă fiecare contract de întrecere socialistă. Ai din schimbul doi și trei, ori ai de lipsesc merg din oficiu.

Nea Costică e responsabil cu întrecerile socialiste.

— Stai, nu pleca. Eu sînt responsabil, dar n-am pic de comisie. Responsabil fără comisie nu se poate. E o lipsă nepermisă.

Și notează pe altă hîrtie: „Comisia întrecerilor socialiste“, iar dedesubt: responsabil C. Manolache.

— Tu, Petrescule, faci parte din comisie...

Nu vreau să lungesc prea mult vorba. În opt zile am ajuns să fac parte din opt comitete de secție. Unul pe zi. Nici nu le mai țin minte. Și în toate veneam imediat după nea Costică. El, primul, eu, al doilea. Ridica ochii și mă însemna.

Ieri s-a umplut paharul. Avea loc în biroul nostru lectura unei piese scrisă de o tovarășă din secție. Nea Costică, înțelegeți, girează și pe responsabilul cultural, aflat în concediu. Toți ascultam. Nea Costică s-a repezit pînă la financiar cu o situație. A revenit și a plecat iar, că delegatul dela Buzău își pierduse răbdarea. Cînd s-a așezat încăodată, lectura piesei era pe sfîrșite.

— Bun, merge!

Și-a scos creionul și a pus mina pe o coală de hîrtie. Imi tremurau picioarele.

— Să faceră distribuția. Tudor, că e rol principal, îl iau eu.

Își însemnă numele: C. Manolache.

— Pe vizitiu îl joci tu, Petrescule...

Și așa mai departe, pînă la ultimul rol, pînă la ultimul figurant.

— Stați, nu plecați, făcu nea Costică, imediat ce această operație se isprăvi. Ne folosim de prilejul că sîntem strînși mai mulți aici, șa să facem și comitetul de cantină. Responsabil, eu. Tu, Petrescule...

Nu m-am mai putut stăpîni. M-am săltat din scaun și i-am zis:

— Nu. Ajunge. Ce faci dumneata aici este o...

— Cum? Ce? Ce-i atitudinea asta, Petrescule?! Așa ne vorbești? Ei, nu! Ieșirea asta a dumitale nu poate rămîne nesancționată! Te dăm la comisia de litigii. Avem comisie de litigii? N-avem comisie de litigii? Foarte bine. Tot sîntem aici cu toții, formăm comisia de litigii. Așa. Eu, președinte. Tu, Petrescule, ai să fii... adică nu. Tu ești inculpat...

Prima comisie în care n-am fost ales.

NEA TICĂ

Să vă spun un secret: în orașul Pitești există un colectiv sportiv pe nume „Spartac”. Acesta e secretul. E un secret atât de mare că nici președintele „Spartac”-ului n-a aflat de existența acestui colectiv. Președintelui îi zice Ionescu Constantin, prietenii îi spun veseli „Nea Tică” iar membrii colectivului îi spun triști „tovarășe președinte”. Până într-o zi le-a spus și el: Măi, fraților, hotărâți-vă și voi: Ori îmi spuneți tovarășe Ionescu, ori îmi spuneți tovarășe președinte, ori nea Tică. Și oamenii au optat pentru „nea Tică”. Așa că președinte, a rămas numai pe statul de salarii.

Ei, dar lucrul nu e ușor. Dacă ia leafă de președinte, musai să facă și treabă de președinte. Cum însă nea Tică e un om slăbuț, nu poate sârmanul să le facă pe amândouă: să ia și leafă, să facă și treabă. Așa că a optat numai pentru una din sarcini: leafa...

Dar ce-i drept nu-i păcat. Nici sarcinile sportive nu le neglijează. Se dă în vînt după colectivul sportiv. Așa se explică de ce colectivul e în vînt... Cînd i se dă lui nea Tică o sarcină, nu există! O face. O face prost, dar o face. Astă iarnă, de exemplu, i s-a trimis dela C.C.S. 50 de perechi de schiuri pentru a înființa la Pitești un centru de antrenament. Cincizeci de perechi de schiuri nou-nouțe. Mai mare păcatul, și-a spus nea Tică, să-ți bagi bocancii în asemenea schiuri. Și avea dreptate. Mai cu seamă că lui nea Tică, gospodar cum e, îi place să păstreze în bună stare materialul sportiv. Gîndiți-vă și dumneavoastră: unde se păstrează mai bine materialul sportiv ca în depozit? A luat, care va să zică, cele 50 de perechi de schiuri, le-a scuturat bine de zăpadă și le-a înmuiat în sala de tenis de masă.

— Nea Tică, și cum rămîne cu antrenamentul? îl întrebau sportivii.

— Antreunăți-vă. Antreunăți-vă mai întîi fără schiuri. Sînteți începători și șipcile alea din picioare mai rău vă împiedică. Și-apoi, nu am decît... cinci perechi de bocanci. Dacă vreți să schiați desculți, mă rog!

Dar o nenorocire nu vine niciodată singură. Așa că, după cea dintîi nenorocire (președinția lui nea Tică) a venit a doua (ascunsul schiurilor) și, în sfîrșit, a treia (ferecarea sălii de tenis de masă). Nimeni nu mai putea pătrunde acolo pentrucă se aflau schiurile, și se putea, doamne ferește, ca vreun jucător să părăsească sala cu o pereche de schiuri ascunse prin buzunare.

Pină la urmă, nea Tică și-a dat seama de greșeala comisă și a recurs la altă măsură: în sala de tenis de masă puteau pătrunde numai cîte doi jucători. Odată intrați înăuntru, tovarășul președinte îi încuia cu cheia pe dinafară. Din oră în oră, nea Tică se interesa, grijuliu, de după ușă, de rezultatele set-urilor și apoi ofta:

— Slab. Foarte slabe rezultate. Mai antreunăți-vă! Pină nu terminați la egalitate nu ieșiți de aici.

În calitate de președinte, nea Tică a hotărît că e un bun șahist. Și ca un bun șahist a fost primul dintre cei 38 de jucători înscriși pentru campionatul republican de șah, și primul care nu s-a prezentat la competiție. În vreme ce echipa descompletată își disputa rundă după rundă, nea Tică se antrena... la tenis de masă. „Bine, frate, i-au spus șahiștii, dar la șah cînd o să vii?” Și nea Tică le-a răspuns: „La șah o să vii cînd s-or disputa campionatele de tenis de masă”.

Ce bine va fi cînd s-or termina și campionatele de șah și cele de tenis de masă. Poate că atunci, nea Tică n-o să mai vină deloc...

Și fără președinte tot n-o să rămînă colectivul „Spartac”. Căntre noi fie zis, fără președinte e acum...

AL. VIANU

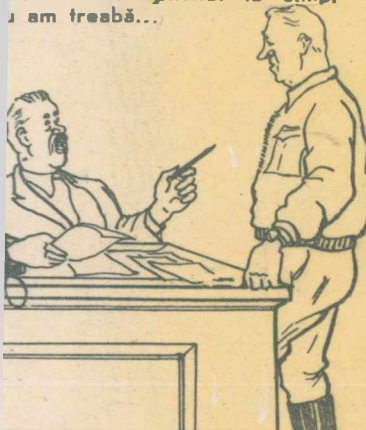

GURĂ-CASCĂ

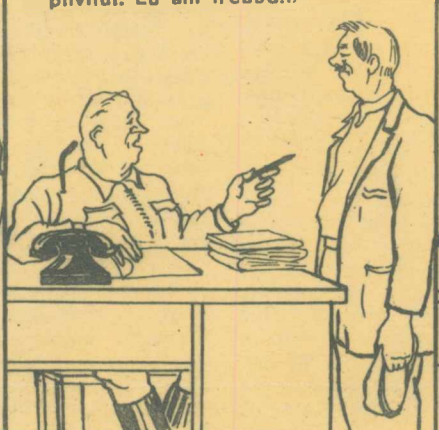
Desen de I. DORU

ii conducători din agricultură nu dau destulă importanță campaniei plivitului.

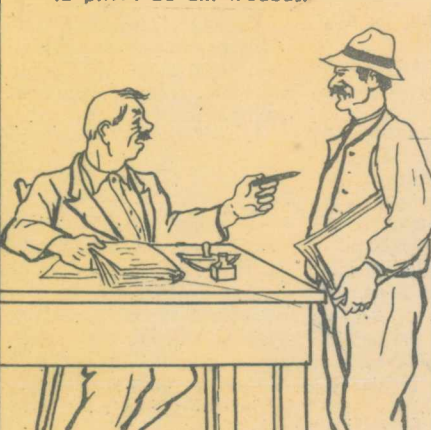
REȘEDINTELE SFATULUI
OPULAR: — Tov. inginer, con-
olează d-ta plivitul la cîmp.
am treabă...

INGINERUL către AGENTUL
AGRICOL: — Controlează d-ta
plivitul. Eu am treabă...

AGENTUL AGRICOL către CU-
RIER: — Anunță oamenii să iasă
la plivit. Eu am treabă...

.....

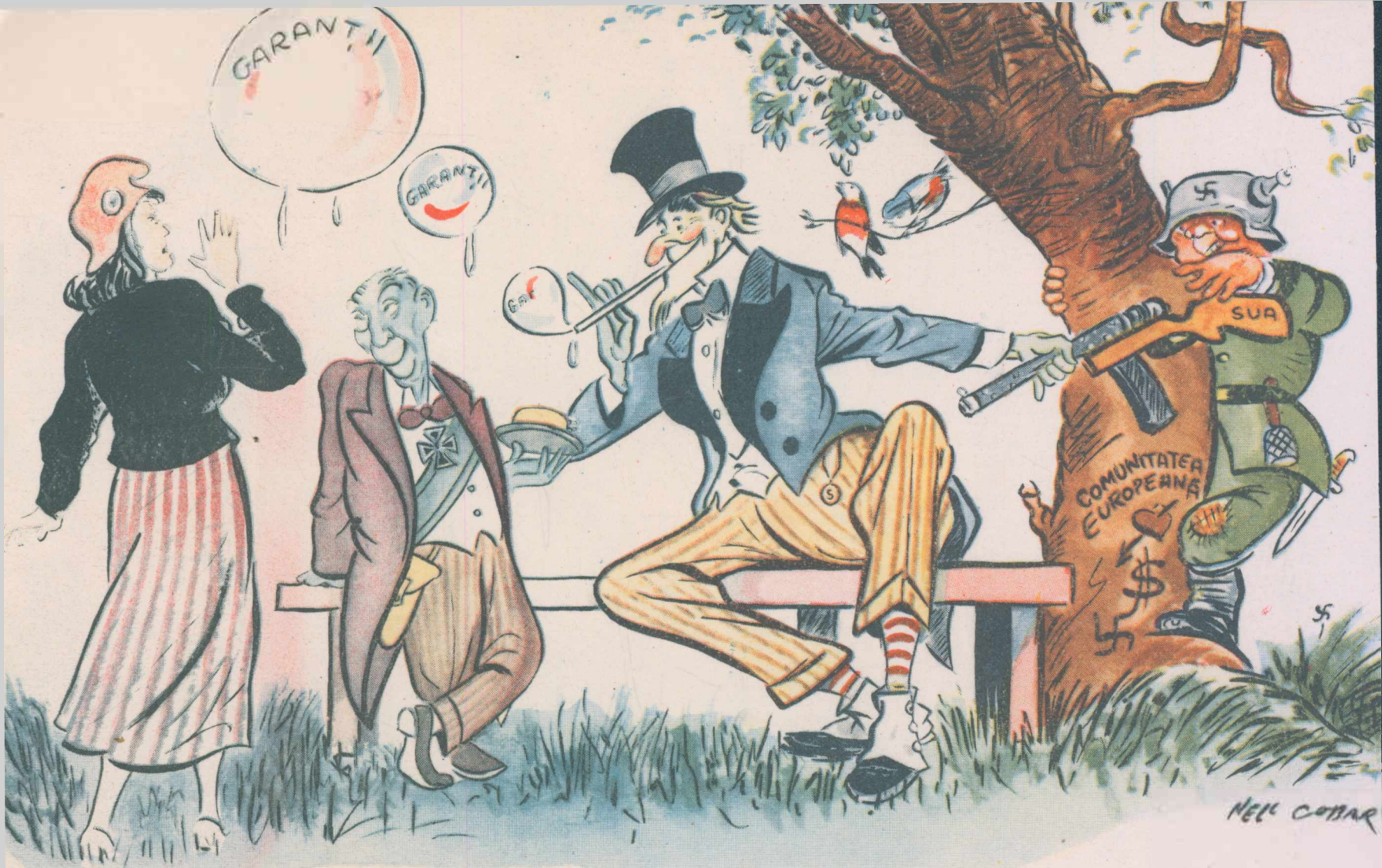
— Noroc că s-au trimis unul pe
altul, ca să rămînem noi pe loc!

A N U M I T E C A U Z E

ȘI

E F E C T U L

Desen de I. DAVIDESCU

Desen de NELL COBAR

„GARANȚII” PENTRU SECURITATEA FRANȚEI

IN LUMINA FAPTELOR

UN COD AL FAMILIEI, AMERICAN

Nu se poate spune că în S. U. A. lucrurile stau rău în ceea ce privește ocrotirea familiei. Dimpotrivă.

În sprijinul acestei afirmațiuni aducem următoarele pilde, spicuite din două reviste americane, „Time” și „Newsweek”:

La Hollywood, Beverly Mitchell a obținut divorțul pe motivul că soțul ei o lăsa singură în salon cu musafirii, și se ducea să se joace în camera lui cu trenul electric.

La Leeds, Robert Davies a obținut divorțul pe motivul că soția lui l-a gidilat pe cînd se bărbiera.

La Oakland, California, Mrs. Ida Kelly Vart a obținut divorțul arătînd că soțul ei refuza să încingă soba la roșu pentru ca să-i fie cald șoricelului ei, ba îl și ținea de rău pe șoricel că mîncă prea mult.

La Los Angeles, Jose Negrete a obținut desfacerea căsătoriei, pentru ca să se poată însura cu... soacră-sa.

La Springfield, Massachusetts, sentința în procesul de divorț intentat de Irene Morgan a fost suspendată deoarece reclamanta a declarat în instanță că soțul ei i-a crestat fața cu un cuțit de tăiat friptura, numai „ca să se joace cu ea, așa cum obișnuesc bărbații”.

La London, Raymond Steines a obținut divorțul pe motivul că soția lui, după ce l-a pocnit în obraz cu sticla de lapte și a spart cîteva pahare în capul lui, i-a scos un dinte lovindu-l peste gură cu o tavă, l-a tîrît pe scări de un picior, și i-a înfipt în obraz o țigară aprinsă.

La San Jose, California, Annie Bernal a

obținut divorțul jurînd că soțul ei a vîndut ferestrele locuinței lor, mașina de bucătărie, instalația electrică și clanțele ușilor ca să cumpere whisky.

La Bridgeport, Connecticut, Mrs. Catherine Tichnor și-a întemeiat acțiunea de divorț pe motivul că soțul ei o plesnea uneori peste obraz cu pisica.

La Toledo, Ohio, o gospodină a arătat în fața instanței de divorț cum l-a lovit în cap pe soțul ei: „Tocmai cînd să fie gata ochiurile, mi-a venit în gînd să văd ce o să i se întîmple lui Jimmy dacă o să-l pocnesc cu cratița plină de ouă în cap. Simplă curiozitate...”

Concluzie :

Revista „This Week” constată că în S.U.A. „din pricina divorțurilor, cu sau fără proces, circa 2.500.000 copii nu cunosc familia normală, compusă din părinți viețuind împreună”.

GURA PĂCĂTOSULUI

Că presa capitalistă yankee este o inepuizabilă comoară de „inexactități” — ca să ne exprimăm delicat — e știut de toată lumea. A afirma însă, că în coloanele ei este cu neputință să încapă măcar un firicel de adevăr, ar însemna să negi realitatea. Vorba ceea: regula fără excepție nu există. Dovadă viguroasă polemică iscată între două cotidiene burgheze, pe care o reproducem, în esență, aci.

Neînțelegerea a pornit de la un articol intitulat: „De ce merg treburile strîmb în Nord?” semnat de Hodding Carter, directorul ziarului „Delta Democrat Times” din Greenville, oraș situat în sudul Statelor Unite.

Cînd directorul ziarului „Post Home News”, care apare la New York, oraș situat în nord, a citit articolul, s-a supărat foc și a expediat pe dată un reporter în sud să facă o anchetă asupra abjectelor isprăvi ale Ku-Klux-Klanului. Reporterului i-a fost ușor să strîngă un material bogat. Avea de unde alege.

Dar cînd directorul ziarului „Delta Democrat Times” a citit reportajul, a văzut negru înaintea ochilor. Și a ripostat pe loc cu un vehement editorial. Cei din nord, scrie Hodding Carter, văd paiul din ochii vecinului, dar nu văd birna din ochiul lor. Noi nu putem nega că în sud există discriminarea rasială față de negri. Dar discriminarea există și în nord, cu o bună doză de antisemitism în plus. Unde mai puneați că nordul are monopolul stupefiantelor, beției, pornografiei, divorțurilor, comics-urilor etc.

Precum se vede, afirmînd că în ziarele capitaliste yankee se strecoară uneori și cite un crîmpei de adevăr, aveam perfectă dreptate. Păcat numai că cei doi polemisti, porniți pe calea adevărului, nu l-au spus întreg.

Ei ar fi trebuit să adauge la arsenalul fericiților yankee corupția, gangsterismul, fascismul, isteria războinică, mcarthysmul, și altele. Dar nu le dădea mina, pentru că bolile astea bintuie cu egală furie și în nordul și în sudul Statelor Unite ale Americii.

A patra lecție

de AUREL BARANGA

Literatura mercenară americană a realizat în primul trimestru al acestui an o izbândă necontestată. Opera soților Lockridge, editată de casa Bantam Books, s-a vândut în proporții pe care nici autorii nu le-au putut bănuși în visele lor cele mai înaripate.

Să nu-și inchipuie nimeni că desenul copertei a vândut marfa. Deși a contribuit într-un mod esențial. Opera s-a impus publicului prin conținut. Titlul este în această direcție elocvent: „Trei lecții de asasinare“.

Metodele de suprimare a ființei omenești sînt examinate competent și în spirit profund științific. Astfel, arsenicul este declarat inoperant și insuficient, din pricina întemeiate: cete o dozare justă și oferă riscul amprentelor digitale găsite pe sticlă. Glonțele nu este sigur, pretinde exerciții îndelungate, face zgomot, lasă miros de pulbere și griji inutile: arma trebuie ascunsă. În schimb, spinzurarea e un mijloc plăcut, comod, expeditiv, la îndemina tuturor neofiților. Pe timpurile acestea de criză nu necesită materii prime prea costisitoare. La urma urmei, orice șnur, frînghie, sau sfoară împletită poate face același serviciu.

Cartea soților Lockridge a fost vîndută cu 25 de cenți exemplarul și a ajuns la a 28-a ediție.

Explicația succesului e limpede: volumul pune la dispoziția unor publicului cititor un mijloc ieftin și verificat. În definitiv, o singură nedumerire avem: de ce mai era nevoie de cartea soților Lockridge pentru popularizarea unui sistem de omucidere, cînd metoda cu frînghia și copacul este folosită împotriva negrilor de foarte mulți ani, cu un deosebit succes?

În ultima clipă însă, ne dăm seama că greșim: nu e vorba de uciderea negrilor ci de suprimarea albilor.

Așa, dar, începem să înțelegem. În definitiv, atunci cînd e vorba de a fi expediat în lumea dreptilor un negru, nu e nicio bătaie de cap. E suficientă o bătaie cu ranga, în mijlocul pieței, după care urmează spinzurarea victimei în aplauzele frenetice ale membrilor Ku-Klux-Klan-ului.

În ultima vreme, legea lui Lynch este aplicată atît de des în Statele Unite, încît nici vechea gogoriță — a încercării de viol — nu mai este invocată. Ziarele americane recunosc singure: „Nu se mai linșează cu motiv, se linșează pur și simplu“.

Deci, e limpede că nu de asasinarea oamenilor de culoare se ocupă cartea onorabililor Lockridge. Ci de cele mai desăvîrșite metode pentru expedierea pe lumea cealaltă, fără riscuri sau complicații juridice, a celor albi. Autorii cunosc fără îndoială o notorietate bine meritată, fiindcă pun la îndemina tinerilor o practică ușoară și sigură. Dacă vor citi volumul „Trei lecții de asasinare“ nu vor avea de-a face cu poliția, cu tribunalele și cu neplăcutul scaun electric. Sing-Sing-ul și celula morții vor rămîne la dispoziția luptătorilor anti-fasciști.

Singura grijă a debutanților delincvenți e să citească atent micul manual de crimă premeditată, și să nu se abată nici cu o iotă dela regulile lui: „cianura e contraindicată, pistolul desuet, în timp ce spinzurătoarea merge la sigur“.

Rămîne totuși un dubiu: pot fi asasinați albi cu aceleași sisteme cu care sînt exterminați negrii? Preconizînd această cale, nu aduc soții Lockridge — ipso facto — o insultă nemeritată victimelor albe, și o nepermisă postumă onoare cadavrelor de culoare? Să stăm strîmb și să ne gîndim drept: merită oare negrii această cinste de a fi trimiși pe țipsia mîrgii cu aceleași unelte ca cei albi?

Poate că la toate aceste întrebări, vor răspunde soții Lockridge cu prilejul viitoarelor lucrări ce va fi, desigur, intitulată „A patra lecție despre morală a crimei și crimă moralei“.

Debutant

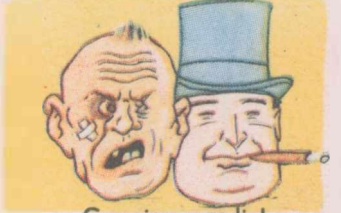
Campion juniori

Campion național

Campion continental

Campion mondial

Desen de FRED GHENĂDESCU

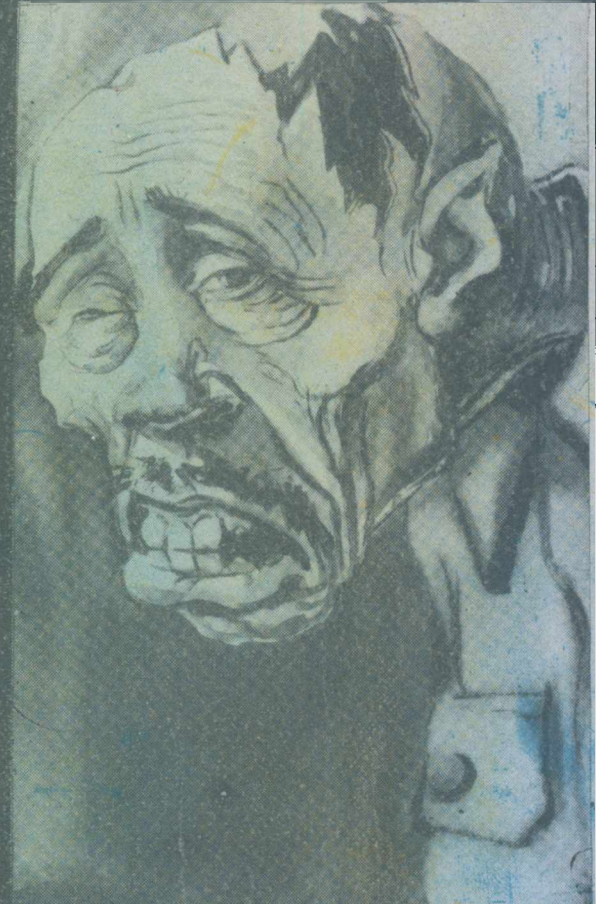
OAMENI DE NĂDEJDE AI WALL-STREET-ULUI ÎN EXTREMUL ORIENT

LI-SIN-MAN

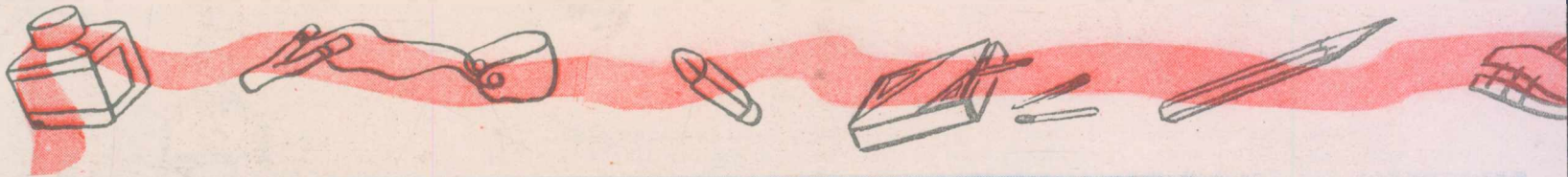
BAO-DAI

CIAN-KAI-SI

Desen de CIK DAMADIAN

Biblioteca
Regională
Iliușca

Micușilor noștri li se predă o lecție despre viața nouă a patriei...

iar micușul negru „i s-a dat o lecție” despre modul de viață american.

...Unii ilustratori ai revistelor de copii desenează copii-șablon neținând seama de realitate.

— Copii, la uitați-vă, vă place ce desenez pentru voi?
— Ne-ar place, nene ilustrator, dacă te-ai uita la noi când desenezi copii!

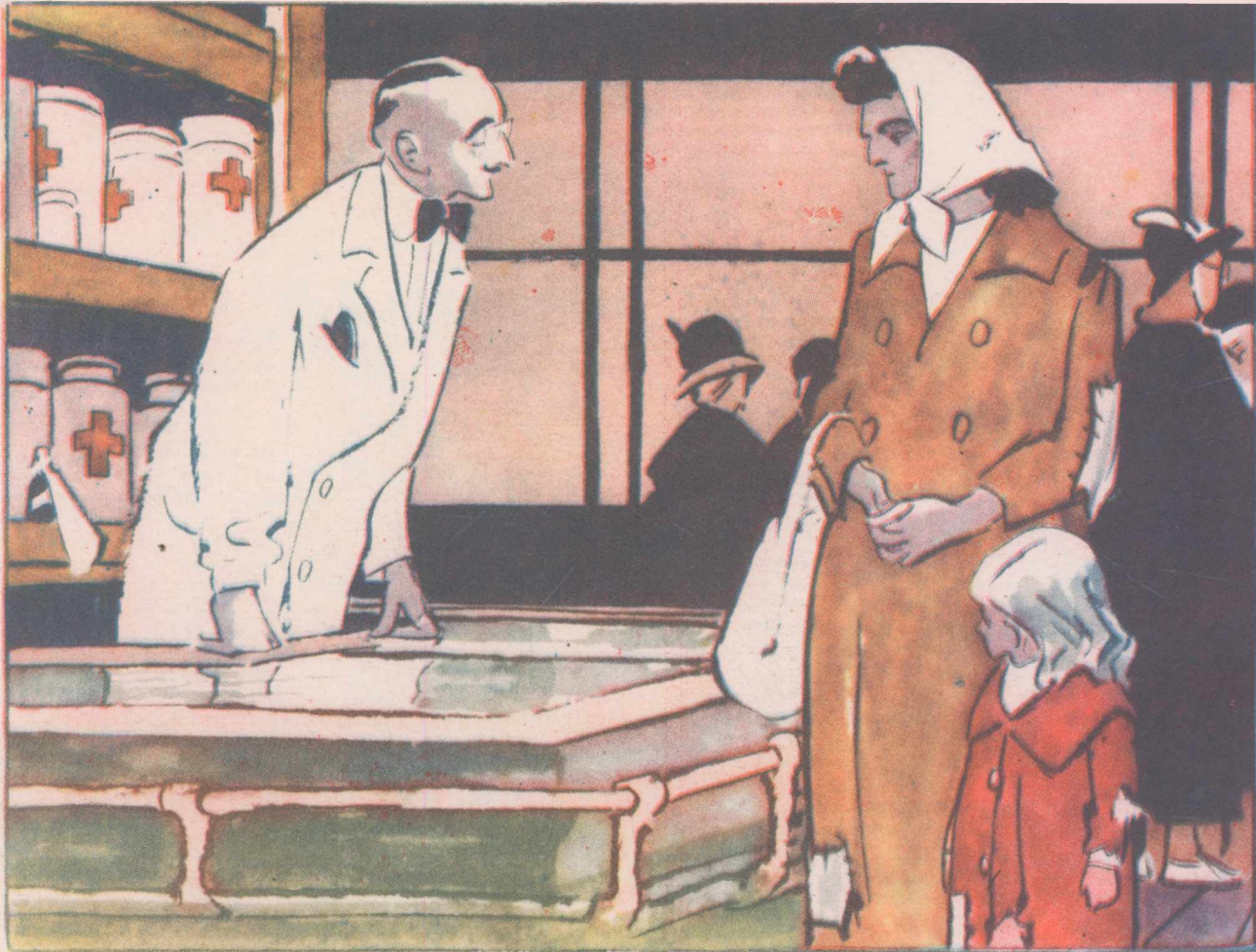
Desen de E. ARNO

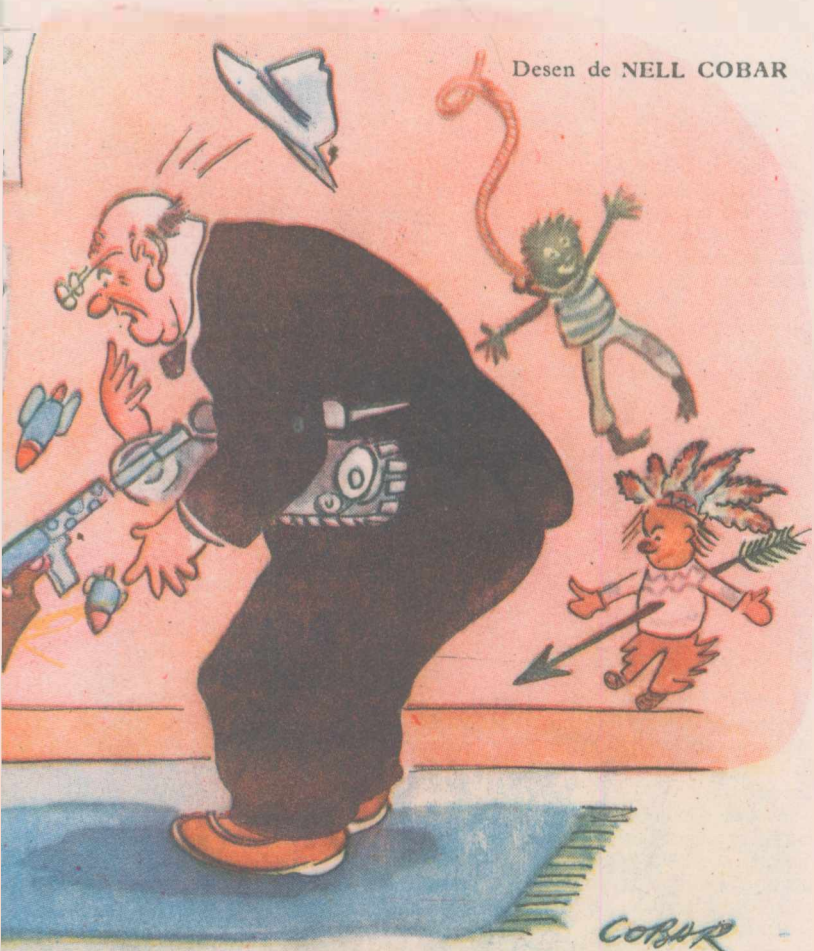

ile capitaliste,
dă cum arată
ziarele lor —
ctică pe față
ful cu copii.

mi ajung banii
doctoriile ne-
copilului meu
de-l afunci pe
năfos.

Desen din „CROCODIL“ de L. SOIFERTIS

EDUCAȚIE S. U. A.
N-am ce face cu vechiturile astea!...
e o bombă cu hidrogen.

OMETAL

Ministerul Industriei U-
șoare nu se preocupă su-
ficient ca jucăriile să fie
frumoase și atrăgătoare.

MAMA: — Dacă nu ești cuminte, să știi că-ți
cumpăr o jucărie...

Desen de CIK DAMADIAN

Sistemul lui Gică

de VIRGIL PUICEA

— Hai, mergi ?
— Nu, rămân la bibliotecă.
— Ce cauți acolo ?
— Vreau să-mi completez notițele. Peste două săptămâni începe sesiunea.
— Dă-o încolo de sesiune, mă Nicule! Nu-i păcat să te închizi în bibliotecă pe o vreme superbă ca asta ?
— Da' ce vrei să facem ?
— Hai la mine că vine și Mircea. Fumăm o țigară, bem un păhărel, învățăm un pokerăș...
— Să ne închidem în casă pe timpul ăsta frumos ?
— Da' ce, să jucăm în curte să ne vadă vecinii ? Lasă, frate, că știu eu ce trebuie !
— Dar notițele ?
— Dă-le-ncolo de notițe ! Ce, parcă eu am ?
— De fapt, nici n-ai cum să ieși notițe. De două săptămâni nu te-am mai văzut pe la facultate.
— Bine că-mi aduseși aminte ! Nu știi tu în ce zile am lipsit eu pe semestrul ăsta ?
— Păi, ultimele săptămâni...
— Lasă astea. E ușor de ținut minte. Dar atunci cînd lipseam o zi, două, pe săptămînă ?
— Eu nu știu, dar uită-te pe grafic.
— Ai dreptate. Trec miine să mi le notez, și mă duc la policlinică să-mi scot certificat.
— Ești bolnav ?
— Bolnav ? Ce, nu ți-e bine ?
— Bine, dar certificatul ?...
— Imi trebuie pentru absențe. Ce, vrei să mi le motiveze așa, „pe ne ve“ ? Trebuie acte, frățioare !
— Și policlinica îți dă ?
— Dacă-i bați puțin la cap îți dau. Nu-s ei oamenii ăia care să te lase în drum.
— Bine, bine ! Frecvența o aranjezi. Dar examenele ? Ce te faci fără notițe ?
— Examenele ? Ehei, bătrine, am eu sistemul meu. Merg la sigur !
— Zău, mă ? Fără notițe ?
— Fără notițe, fără cursuri, fără nimic. Cap să ai...
— Ei, cum ?
— Stai să-ți explic. Îți știi pe Teodorescu ?
— Ala din grupa voastră ?
— Ala, da. Ei bine, omul ăsta e totdeauna pregătit.
— Totdeauna ?
— Da, mă !... Al mai mare tociar !
— Ei, și ?
— El e la sfîrșitul catalogului. Eu, cum știi, la început. Asta-i singura greutate care trebuie remediată.
— Cum ?
— Foarte simplu. Cînd e examen, eu nu vin niciodată la timp. Zic că am întîrziat și mă aranjez să cad în serie cu Teodorescu. Pe urmă-i simplu.
— Tot nu-nțeleg.
— Stai să vezi ! Mă așez lângă

el în bancă, și trag hîrtiuța cu subiectul. Intorc hîrtiuța, așa ca să o poată citi și el, și pe urmă încep să-l pisez.

— Să-l pizezi ?
— Da ! Îi fac semn cu cotul, cu piciorul, îl îndemn cu privirea, mă foiesc în bancă, îi șoptesc: „hai, mă, ce dracu', suflă-mi și mie“, mă rog, fac totul ca să-l conving.

— Și-l convingi ?
— Sigur. Nu-i cunoști pe tociarii ăștia ? Ca să scape de tine, și ca să-și poată buchisi în liniște subiectul lui, îți schițează răspunsurile la repezeală. „Suficientul“ e asigurat.

— Păi, asistentul nu-l vede că-ți șoptește ?

— Ași ! Ce șoptă, bătrine ? Asta-i metodă primitivă. Niciun fel de șoptă !...

— Păi, atunci, cum ?
— Simplu. Scrie pe hîrtie, ca și cum și-ar face planul răspunsului pentru subiectul lui. Eu citesc și transcriu la mine. Scurt pe doi.

— Dar dacă îți scrie special greșit ?

— Nu se poate ! N-ar fi cîștit !

— Dacă nu știe nici el ?...

— Cine ? Teodorescu ?

— Și merge „sistemul“ tău ?

— La fix ! Verificat de practică în sesiunea de iarnă. Dar trebuie să mai fi atent la două lucruri.

— Care anume ?

— Intîi, în dimineața examenului, să nu care cumva să vii la facultate cu tramvaiul 13.

— Și al doilea ?

— Al doilea e cel mai important. Nu cumva să sufi o vorbă despre „sistem“ față de vreun utemist.

— Aha !

— Incolo, mergi la sigur, îți garantez. Îți dau voie să încerci și tu.

— Cu Teodorescu ?
— Nu, te rog, fără concurență ! Teodorescu e al meu. Caută unul la tine în grupă.
— Georgescu-i bun ?

— Cercuri științifice...
— Și alte angarale. Și în loc să-și vadă de ele, se țin de capul oamenilor: ba că frecvența, ba că răspunsurile, ba caietele...
— Cu tine, de pildă !
— Exact. N-a fost ședință să nu se ia de mine. M-au exasperat, nu alta. De aia nu-i înghit. Ei, ce faci, mergi cu mine ?
— Nu pot, mă Gică. Trebuie să mă duc la bibliotecă.
— Pentru notițe ?
— Da, pentru notițe.
— Cum vrei, dar să știi dela mine: ești fraier.
— De, mă, fiecare cu „sistemul“ lui !

Două săptămâni mai tîrziu.
— Ce-i cu tine, Gică ? Pari fier.

— Eh !...

— Ai dat examen ?

— Dat...

— Și ce-ai făcut ?

— Eh !...

— Aha ! Dar „sistemul“ ?

— „Sistemul“ e bun, dar a fnebunit Teodorescu.

— Dece ?

— Stai să vezi. Cum m-așez

lîngă el îi fac semn cu cotul și-i arăt hîrtiuța mea. Incepe să scrie imediat pe foaia lui.

— Imediat ?

— Da, mă ! Ziceam: „hait, s-a dat pe brazdă ! Nu mai trebuie să-l pizez !“

— Atunci e bine !...

— Bine, pe dracu' ! Știi ce-mi scrie ?

— Ce ?

— „Dacă nu încetezi imediat, anunț pe asistent !“ Și subliniază „imediat“. Nu știu ce l-o fi apucat...

— Cum, nu știi ?

— Nu.

— E utemist.

SPECTACOLELE CAPITALLEI

Teatrul Tineretului: „Neisprăvitul“.

Piesa se mai joacă și în comuna Merei, raionul Buzău. În rolul neisprăvitului apare căminul cultural al comunei.

Decor: miile de cărămizi și 30 de care de piatră risipite și pierdute, sub direcția de scenă a sfatului popular.

Teatrul Național: „Mielul turbat“.

Piesa se mai joacă și la Rîmnicu-Sărat, la cooperativa de încălziminte „23 August“.

În rolul mielului turbat apare responsabilul cooperativei, Plopeanu Gheorghe.

Subiectul: un cetățean aduce o pereche de bocanci și cere să fie bine reparați. Mielul turbat se simte jignit, intră în rol, intră în bocanci, iar bocancii intră în șanțul din fața cooperativei. Se poate spune că în „Mielul turbat“, Plopeanu Gheorghe și-a trăit rolul. Socotim că și l-a

trăit destul, de aceea propunem distribuirea lui în alt rol, pentru ca la cooperativa „23 August“ să intre „Viața nouă“.

Teatrul Evreesc de Stat: „Motive personale“.

Piesa se joacă și la sfatul popular din comuna Strejnic, regiunea Plocești.

Subiect: Cerindu-i-se o cărușă pentru transportul laptelui colectat și o cărușă pentru transportul lemnului la școală, președintele sfatului popular n-a rezolvat aceste cereri, deși în comună se găsesc două sute de căruțe. Or fi la mijloc niște... Motive personale.

Regia de culise: nu știm cui aparține, dar e desigur necesar să se facă lumină și între culise.

Eventual s-ar putea aduce „Lumina dela Ulmi“.

Teatrul de Operetă: „Culegătorii de stele“.

La căminul cultural din comuna Trăisteni, raionul Sinaia, s-a jucat o adaptare a acestei operete, intitulată „Culegătorii de stele“.

În rolul principal, directorul căminului, care a culles sfecla cultivată de sfatul popular și a hrănit cu ea vitele șale.

Pentru ca acest lucru să nu se mai întîmple, sugerăm să fie pus de pază „Ciinele grădinarului“, pentru că altfel sfecla se va găsi și pe viitor în mare... „Pericola“.

Teatrul Municipal: „Oameni de azi“.

La Bicz, „oameni de azi“ așteaptă ziarele de ieri, de alaltăieri, de săptămîna trecută. Iată de ce credem că la Difuzarea Presei e necesar să intre în scenă... „Revizorul“.

Teatrul de Estradă: „Fără mînuși“.

Și la magazinele de galanterie din Capitală joacă același spectacol: Fără mînuși... de primăvară. Că de iarnă găsești cite vreii !...

Badea Ignat știe... cum a apucat

de JACK FULGA și H. NICOLAIDE

AGRONOMUL: (26 de ani) Hai noroc, bade Ignat. Und-te duci?
 IGNAT : (54 de ani) Merg la plantat.
 AGRONOMUL: Și ce pui?
 IGNAT : Pun săpunari!
 AGRONOMUL: Bravo! Sint frumoși, sint mari...
 Știi cum, se plantează?
 IGNAT : Nu...
 Poate vrei să mă-nvești tu
 Țincu' lui moș Calistrat,
 Mare agronom în sat...
 AGRONOMUL: Mare, mic... făcui, bădie,
 Școală de agronomie.
 IGNAT : Unde, bă?
 AGRONOMUL: La București.
 IGNAT : (în ris) Atunci, mare meșter ești,
 Că-i știut că-n București
 Ai mai mari plugari găsești.
 Ei scot griul cel mai-nalt,
 Că îl seamănă pe-asfalt,
 Și porumbu' toamna-l coc,
 Pe acoperiș... în bloc!
 AGRONOMUL: Degeaba rizi dumneata
 Da-nvățai și eu ceva...
 IGNAT : Și cam ce-nvățai, Ilie?
 AGRONOMUL: Păi, cum „ce?” Agronomie.
 IGNAT : Adică știi tu mai bine
 Plugăritul, decît mine
 Care de cincizeci de ani
 Și cu moși-strămoși țărani,
 Asta fac în sat la mine...
 AGRONOMUL: Faci, bade, dar nu faci bine
 Faci puțin!
 IGNAT : Și de te-ascult?
 AGRONOMUL: Ai putea să faci mai mult
 Te-am văzut mai ieri plantînd...
 Ingropai cartofi la vînd...
 IGNAT : Dar cum trebuie îngropați?
 AGRONOMUL: Ți-am mai spus: selecționați!
 Alegi soiul cel mai bun!
 IGNAT : (rîzînd) Cum adică? Să le spun:
 „Drepti!... O! la armată-asa,
 Toți cartofii-n fața mea!
 Care ești cartof de soi,
 Numără din doi în doi,
 Și fuga marș la plantat!...
 Care ești cartof stricat,
 Stînga-mprejur!... auzi, mă?
 Și direcția... cocină!”
 Hai, ce zici?
 AGRONOMUL: Bine și-asa
 Numai de te-or asculta!
 IGNAT : Și de nu?
 AGRONOMUL: Nu-i lași așa
 I-alegi singur dumneata.
 IGNAT : Să-i aleg? Atîta rău!...
 AGRONOMUL: Dar pe Floarea lui Țicău,
 Cum de ți-ai ales-o?
 IGNAT : Na!...
 Păi, Floarea-i nevastă-mea!
 AGRONOMUL: Dar de ce n-o luași pe Lina?
 IGNAT : Aia slută ca neghina?
 Am luat una mai de soi...
 AGRONOMUL: Vezi că ne-nțelegem noi?
 Și-un cartof bun, cin'îl adună,
 Face o recoltă bună...
 IGNAT : Mă rog, o s-aleg din ei,
 Și-om vedea la urmă ce-i...
 AGRONOMUL: Păi, chiar o să vezi, vecine,
 Dacă-i pui cum se curvine.
 IGNAT : Cum?
 AGRONOMUL: În cuiburi în pătrat.
 IGNAT : Io-te... Ce ți-a cășunat?
 Și dacă nu-i pun așa
 Ți închipui dumneata
 C-o să răsără fidea?
 AGRONOMUL: Tot cartofi, dar mai puțin.
 IGNAT : Dece?
 AGRONOMUL: Că n-au soare-n plin,
 Și nu sint bine hrăniți,
 Fiîndcă stau înghesuți...
 IGNAT : (în ris) I-auzi, nene!... Ce vorbești?!...
 Multe-nvești în București...
 Zi-i, e rău mai strînși cînd stau...
 I-auziși tu cînd spuneau:
 „Dă-te -ncolo o lecuță,
 Că n-am soare pe-o crenguță!”...

AGRONOMUL: Degeaba rizi dumneata,
 Că e cum îți spun eu...
 IGNAT : Mda!...
 AGRONOMUL: Uite, Ion m-a ascultat,
 Și-ai văzut ce rod a dat.
 A cules anul trecut,
 Că pe toți v-a întrecut.
 A ieșit primul din sat...
 IGNAT : A ieșit!?... S-a întimplat
 AGRONOMUL: Și cu Tase, cum a fost?
 Dînsul i-a plantat cu rost
 A făcut și el indoit...
 IGNAT : A făcut!?... S-a nimerit!
 AGRONOMUL: Păi, c-unul s-a nimerit,
 Cu altul s-a potrivit...
 Dar vād că cu dumneata,
 Nu prea s-a-ntimplat așa.
 Ei au scos dintr-un pogon,
 Pe puțin cite-un vagon
 Și -mneata, la un hectar,
 Abia dac-ai scos un car...
 IGNAT : De ce?
 AGRONOMUL: Fiîndcă ei muncesc
 Și ascultă ce-i sfătuesc.
 De astă toamnă au arat,
 Pămîntul l-au îngrășat
 Au pus bălegar pe el
 Intins peste tot. la fel...
 Ba au mai făcut inc-alte
 Mușuroaiele înalte,
 Cum scrie la carte, bade,
 Să dea rodul cum se cade.
 Nu ca dumneata, prîpît...
 IGNAT : Ei... dacă n-ar fi bolit!
 AGRONOMUL: Păi, de-ai-au ieșit firavi,
 Fiîndcă-ai pus cartofi bolnavi.
 IGNAT : Ei, na!... Era să-i păzesc,
 Să-i aud dacă tușesc...
 Sau să iau ditai hectar,
 Și să-l duc la dispensar
 Să le facă, vezi drăcie,
 La cartofi... radiografie...
 Eu știu să fac plugărie!...
 AGRONOMUL: Știi, dar nu prea știi, bădie...
 IGNAT : Eu așa am apucat!...
 AGRONOMUL: Da, dar vezi că s-a schimbat...
 Dumneata ai apucat
 Să pleci pe jos, în alt sat...
 Astăzi mergi cu trenul, deh!...
 IGNAT : Merg, că merg mai repede...
 AGRONOMUL: Și cartofii s-au schimbat
 Nu-i mai crești ca altă dată!...
 Cînd le faci ce trebuie,
 Cresc și ei mai repede
 Să te mai întreb ceva:
 Ia răspunde-mi dumneata
 Ce faci dac-au rîie, bre?
 IGNAT : Ii las să se... scarpine...
 AGRONOMUL: Apăi, dacă-i lași așa,
 Te scarpini și dumneata,
 După ceafă... la cules,
 Cînd vezi cu cit te-ai ales!
 Dar dacă-i selecționezi,
 Ii sapi bine, îi grăpezi,
 Și-i faci mușuroi coala
 Cum îi place lui, cum vrea,
 Să vezi cit de falmic crește
 Și toamna te răsplătește...
 Ce-ar fi să-ncerci și -mneata?
 IGNAT : Deh, știu eu?
 AGRONOMUL: Dă mina -ncoa,
 Și spune și-odată „da”!...
 Și la sfîrșit, om vedea...
 Iese sigur bine, bade!...
 IGNAT : Dacă-mi iese cum se cade,
 Apăi, te poftesc și eu
 La toamnă -n birlogul meu,
 La cite un păhărel
 D-ăla nou, de tulburel,
 Și doi gîscani rumeniți...
 AGRONOMUL: Pe ce?
 IGNAT : Pe cartofi prăjiți!...

UN SECRETAR CU CÎNTEC

Tare-i plăcut iarna în sat, cînd se adună oamenii duminică la căminul cultural și acolo, la căldurică, citesc, ascultă radio, sau asistă la programele prezentate de echipa artistică a căminului. Și-i cald, și-i plăcut, și-i frumos, că și-e mai mare dragul!

Așa își petreceau, mai an, duminicile, și țărani muncitori din satul Stănița, raionul Roman. Numai că în iarna asta, n-a mai fost chip. Nu de viscol sau de zăpadă, că pe astea le învinge omul. De altceva. Acu, să nu cred-ți că nu mai are Stănița cămin cultural. Are. Și încă frumos! Ce nu găsești la căminul cultural din Stănița? Bibliotecă? Este. Radio? Este. Echipă artistică? Este. Și cu toate astea, iarna aceasta n-a fost chip, că n-a fost sobă. Cum ar veni, n-au avut oamenii căldurică. Acum, desigur, ați vrea să știți care a fost pricina. Să v-o spun. Are Stănița cămin, dar are și secretar de Sfat. Asta de fapt, e bine. Că nu s-a pomenit sat fără Sfat și Sfat fără secretar. Nici nu se poate! Dar la Sfat din Stănița este secretar tovarășul Vrînceanu. Iaca și pricina! S-o vedem.

Are Sfatul cameră oficială. Și iarna e frig. Chiar și în camera oficială e frig iarna. Și atunci, ce s-a gîndit secretarul? Să facă el ceva ca să fie cald. Și a făcut. A luat soba dela cămin și a dus-o în camera oficială. S-a făcut cald acolo, dar a rămas frig la cămin. A protestat directorul căminului, Costin Nicolae, dar i-a rețezat-o secretarul. Ce, căminul cultural e cameră oficială? Nu-i! Și ce-i dacă nu mai vin țărani la cămin! Țărani sînt persoane particulare și la camera oficială vin oficiali. Poți să lași oficialii în frig? Ingheață. Și să te ferească Dumnezeu de oficiali îngheațați. Știe asta, secretarul, d-aia a mutat soba!

Carevasăzică, fără căldurică, n-au mai venit oamenii la cămin. Ce s-a gîndit secretarul?

Stă aparatul de radio degeaba. Și al lui de acasă tot degeaba stătea. N-avea acumulator. A luat atunci, secretarul, acumulatorul aparatului de radio dela cămin și l-a dus acasă. Acum, aparatul lui nu mai stă degeaba. Cîntă. Așa dela cămin n-o să mai cînte. Că n-are acumulator. O să întrebați cum de a făcut asta. Da' ce, el dacă e secretar, nu-i oficial? Vă spun eu: și oficialii ascultă muzică. Uite, secretarului, de exemplu, îi place mult și muzica și dansul. În decembrie, anul trecut, a dat chiar și un bal în localul căminului cultural. Frumos bal! Fondurile strînse erau în folosul căminului. Și fonduri, s-au strîns. Le-a strîns secretarul. Și le-a strîns atît de bine, că nu s-au mai văzut. Da' balul a fost frumos. N-a fost el în folosul căminului, ci în folosul secretarului, dar a fost frumos!

Directorul căminului, Costin Nicolae, l-a criticat pe secretar. Auzi! Ca și cum directorul ar fi fost președinte. El, ci-că, l-a criticat de jos în sus. Dar la secretar nu se prinde chestia asta. Jos e jos, și sus e sus. Și sus, e el, secretarul. De-atunci, îi face zile amare directorului. De sus în jos!

Dar nu cu toți se are rău secretarul. De exemplu, la nunta lui Mirescu, s-a dus. Și la praznicul lui Ungvard Ilie s-a dus. Chiaburi amîndoi. Dar a știut secretarul ce face. S-a dus să le micșoreze baza economică. Și le-a micșorat-o cu multe sticle de vin, carne, ouă, brînză, dulceturi, și mă rog, ce s-a mai servit la masă.

Uite, asta-i tovarășul Vrînceanu, secretarul Sfatului popular din Stănița. Spuneam lînceput că nu se poate sat fără Sfat. Dar Sfat fără secretar, se poate? Nu. Dar Sfat fără Vrînceanu, se poate? Da. Păi dacă da...

ANA VERA DUMITRAȘCU

— Ia ia-mă ușurel! Ce, am zece milni?..

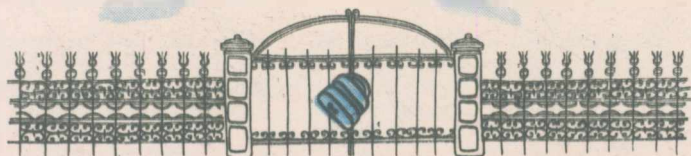
— Imediat, imediat, nene Costică! Se poate? Pentru dumneata..

Desen de F. CALAFETEAN

Desen de GH. CHIRIAC

SECRETARA: — Nu se poate! Ședință secretă!
— Bine, dar să-mi spui și mie ce se discută.

COMOARA DIN STRADA CIDRULUI

Vă amintiți de povestea țăranului sărac care și-a chemat feciorii la patul de moarte și le-a spus cam așa: „nu v-am lăsat nimic decît o sfoară de ogor. Răsturnați-i brazda și veți afla ascunsă o comoară“. Feciorii au săpat în lung și în lat, dar de comoara căutată n-au dat niciodată. Abia în vară — spune povestea — culegînd de pe ogor belșug de grîne, și-au dat seama unde a bătut înțelepciunea bătrînului.

Povestea s-o potrivea sau nu s-o potrivea cu întîmplarea petrecută pe strada Cidrului, totuși autorul ține s-o folosească în chip de *motto*, care, după cum se vede la unii scriitori, nu e obligatoriu să aibe neapărat vreo legătură cu subiectul tratat.

Așa dar, e vorba de întîmplarea petrecută pe strada Cidrului. Pe această stradă se află o casă mare, ai zice un palat, înecat într-un amestec de fride, arcade și arabescuri fanteziste, o adevărată demonstrație de prost gust. Aici a fost pe vremuri reședința familiei rentierului Sotirescu, alcătuită din el, ea și un băiat student pe viață la o oarecare facultate din Paris, plus trei cîini de vinătoare, o pisică de Angora și un papagal cu vocabular de surugiu beat, care făcea deliciul cuconetului din București.

De cîteva ani Sotirescu și familia, respectiv el, ea și pisica de Angora, celelalte animale fiind dispersate în diverse puncte cardinale ale globului, s-au retras într-una din cele 12 camere ale vastului imobil. Celelalte 11 camere, după ce au fost folosite un oarecare timp pentru serviciile unei instituții, au fost transformate și ele în apartamente de locuit.

În spatele casei e o curte mare, care trebuie să fi fost pe vremuri o grădină frumoasă. Grilajul împletit din sîrmă de fier și lacătul uriaș atîrnat pe porțiță, însemnau o opreliște pentru oricine ar fi vrut să-și satisfacă curiozitatea și să pășească dincolo. De fapt, nimeni dintre vecini nu și-a exprimat vreodată această intenție. Dacă cineva ar fi vrut să știe ce se petrece dincolo de grilaj, era de ajuns să-și arunce privirile pe deasupra ca să vadă totul ca în palmă. Repetăm însă că nimeni nu era curios. Și, la drept vorbind, de cînd Sotirescu a „desfăcut“ grădina, cum îi place lui să explice, nu era mare lucru de văzut: cioturile copacilor tăiați și urmele unui pavilion în care, după spusele unor locatari din strada Cidrului, Sotirescu trebuie să fi savurat multe ospățuri, răcorite la vreme de caniculă cu vinurile cele mai bune.

Anul trecut, în primăvară, Voicu Codin, unul din locatarii imobilului din strada Cidrului, prinzîndu-l pe Sotirescu în curte i-a ținut un mic logos:

— Vezi dumneata, tovarășe — a început Voicu fără să se sfiască de mura acră pe care Sotirescu a făcut-o la auzul cuvîntului „tovarăș“ — ar fi bine să punem mîna delă mîna și să desfîndăm terenul din dosul casei, să facem cîteva straturi de legume... E păcat să stea grădina nefolosită...

Mai întîi Sotirescu a zîmbit acru și surprins. Era gata să spună un cuvînt mai aspru, dar amintindu-și că nu mai este acționar la Banca Romînească s-a scărpinat sub ultima gușă care-i mai atîrna sub bărbie și a dat să biuguiască un răspuns în doi peri: că el n-ar fi contra să se sape grădina, dar e păcat de muncă, fiindcă pămîntul nu e bun la nimic. Pînă la urmă a rămas să se mai gîndească și să dea răspunsul.

Și Sotirescu s-a gîndit atît de adînc, încît a trecut primăvara, vara, și el tot mai medita dacă e bine sau nu-i bine să se sape grădina.

Anul ăsta Voicu a luat-o din vreme. De partea lui era acum și un alt vecin, unul Cristea Gumaru, care fusese în anii tinereții argat la un grădinar din bălțile Brăilei. Amîndoi l-au pîndit pe Sotirescu. I-au cerut fără mult ocol să descuie lacătul și să deschidă grădina.

— Ai auzit, de bună seamă și dumneata — începu Gumaru — că-i sarcină să cultivăm legume pe loturi individuale...

— De sigur, mormăi Sotirescu. Am auzit, nici vorbă. Măsura e bună și sînt de acord. Dar vezi că...

Și iar a început să cînte că pămîntul nu-i bun, că-i stepp, și o să fie munca de pomană.

— Nu-i nimic — îl întrerupse tot Gumaru. Punem îngrășăminte.

Și-a dat seama Sotirescu că nu-i chip să reziste. S-a învoit ca în prima duminică să iasă și la hîrleț. Să sape toți locatarii, că, la urma urmei, dacă o fi să se culeagă niscai roade, să nu se ivească daraveri între ei.

Duminică, Voicu și Gumaru s-au sculat cu noaptea-n cap. Au boncănit pe culoar, au vorbit tare, au făcut gălăgie cit su putut, doar doar îl vor trezi și-l vor scoate din casă pe Sotirescu. Dar acesta nici gînd n-avea. Către ora opt i-au bătut în ușă. N-a răspuns nimeni. Au mai bătut odată, au bătut apoi din ce în ce mai tare și pînă la urmă s-au convins că nu era nimeni acasă.

— Ce facem? întrebă Voicu.

— Aminăm. Vedem miine ce s-a întîmplat.

Dar nici a doua zi, nici peste alte două zile, Sotirescu n-a mai fost văzut acasă. Joi a sosit o carte poștală pe adresa lui Voicu. Sotirescu scria, de undeva, din Argeș. Se scuza că a trebuit să plece, pe neașteptate,

în interese familiare, și ruga să fie așteptat cîteva zile. Avea și un „post scriptum“: nu cumva să înceapă treaba fără el!

Duminica următoare Voicu și Gumaru se plimbau plictisiți prin fața imobilului, nehotărîți de ceace trebuie să facă. Sotirescu nu sosisse și grădina tot zăvorîtă era.

— Să știi — începu Voicu amărît — că rentierul ne face figura, cum ne-a făcut-o și anul trecut. Știu eu ce gînduri are. Ne duce cu vorba ca să treacă vremea.

— Și ce propui?

— Să sărim gardul și să ne apucăm de treabă.

S-au așternut pe lucru și pînă către prînz un sfert din teren se înegrise de brazdă proaspătă și afinată.

Și iată că ceace n-a fost cu puțință în povestea de care am amintit la început, s-a petrecut în grădina din strada Cidrului. Lîngă un bolovan proptit într-unul din pereții dărîmași ai fostului pavilion unul din cei doi săpători a dat peste o comoară. Dar o comoară adevărată. Era o cutie de fier și în cutie cîteva fișicuri cu bănuți de aur, poate 200, poate mai mult, că nici vreme n-au avut să-i numere de grăbiți ce-au fost să anunțe miliția.

Autorul ar fi vrut să scrie și un epilog cam în felul următor:

„În frumoasa lună mai Sotirescu se întoarce acasă. El văzu cu ciudă ce frumos arată maidanul din spatele casei, rînduit ca o tablă de șah cu răsaduri drepte de legume și straturi de zarzavat tînăr. Atunci abia văzu el ce comoară neprețuită a stat ascunsă în grădina lui“.

Dar autorul regretă că nu poate dispune de Sotirescu din motivele prevăzute în legea pentru circulația metalelor prețioase. Așa că povestirea va rămîne numai cu un *motto* și fără epilog.

Z. PIRVU

Du foi de viață

de IOACHIM BOTEZ

Era în ziua de întîi aprilie a acestui an cînd s-a întîmplat să umblu prin Obor după carne de miel. Ce dacă e zîntîi a lunii cînd se nascocesc amăgeli, cînd s-ar putea adică să mînc o pîcăleală în loc de carne de miel? Îmi zic-am în gînd. Am să fiu cu băgare de seamă. Am să iau o pulpă de dinapoi. Am să caut să nu-i lipsească codița. Și codița să fie grasă ca o luminare de seau. Și din pulpă am să trîntesc o cratiță de sîrmăluțe în foi de viață bătute cu ou și lămiie... Ori mai bune cu o avalanșă de iaurt sau smîntînă?... Dar tot eu mă dojeneam în sinea mea: Ce înseamnă atîtea poște?... N-a scris oare acum două mii de ani un sclav mai înțelept decît stăpînii săi imbuibați, filozoful stoic Epictet, că omul nu trebuie să fie robul dorințelor sale?... Dar atunci, de ce a fost lăsată pe lume dorința?... mă întrebam tot eu. Și cu așa gînduri, am tîrguit o ciosvirtă de miel întocmai cum mi-o zugrăvisem cu pensulele închipuirii mele.

Foi de viață?...

Pînă or ieși cele verzi cu cîrcei ca niște cîrlionți în cleștele coaforului, mai va. Din cele murate în butoaie erau destule în Obor: însă ce mi-am zis?... Mă duc mai bine la un Aprozar din inima țîrgului, din cele cu geamuri să intri pe ele de-a călare și cu firmă vopsită primăvăratică agurida ori mai bine ca lujerul de ghiocel.

— Ce doriți? m-a întrebat vinzătoarea în halat alb.

— Foi de viață.

— Cît?

— O litră.

Cu o ușoară zbîrcitură din nas vinzătoarea s-a dus la un butoi, a băgat mîna în saramură, a scos un șomoiaș de frunze, și fără a-l storce, l-a trîntit în terezie, apoi într-un petec de jurnal și — am pornit. Dar și din șomoiaș s-a pornit a curge zeamă. Îl țineam departe de mine ca pe altă aia.

Acasă, ce să vezi? Mai desfășomoiagul dacă poți! Geaba a stat o noapte la apă, geaba l-am luat eu cu binișorul, cum trăgeai de o frunză, făcea pr, pr, prr, și se rupea ferfeniță. Putreziciune curată, adică murată. Că mare necaz, cu nespună migală, am înfășat șase sîrmăluțe. M-am dus să reclam.

— Ce doriți?... m-a întrebat responsabilul cu ochelari.

— Am o plîngere.

— Anume?

— Se poate ca dintr-o litră de foi să scot doar șase sîrmăluțe?

— Păi, dacă n-ai avut tocătură de-ajuns!?

— Așa?... Trebuie deci să cum_păr o ciosvirtă de elefant?... Nu!... Foile au fost putrede, balegă... coleasă...

— Ș-acum?

— Ș-acum să-mi dai catastif de reclamații.

— Nu mai are foi!

Ce păcat!... Dacă în catastiful cea spînzurat în cui ar mai fi fost măcar un crîmpei de foaie nescrisă, cum mi-ași mai fi descărcat năduful, cum ași mai fi lucrat în foi de viață Unitatea de Aprozar nr. 4!... Ași fi arătat că pe vremea moralistului Epictet, foaia de viață acoperea rușinea statuilor goale, iar acum pe cea a butoaielor cu foi de viață stricate.

NEGRU PE ALB

DON JUAN

(BULETIN DE POPULAȚIE)

PRNUMELE: Gil, Rudi, Bombonel
ADRESA: La prietene de bar
PROFESIA: Sector particular
STAREA CIVILĂ: Nu știe nici el.

Ca semnamente: părul ondulat
Cu apă, sau coafură permanentă,
Ochi languoși, privire insistentă,
Cravată nylon, mersul legănat.

Atunci cind vrea să-și fascineze „prada”.
El spune anecdote fără haz
Și fredonează vagi frinturi de jazz.

Femeile ce traversează strada
Sint pentru el proiecte viitoare.
Preocupări mai importante: n-are.

Mircea Pavelescu

● Ziarul „Dobrogea Nouă” din Constanța publică în nr. 1771 următoarea informație:

„Sectorul zootehnic dela G.A.S. Petroiu este mult dezvoltat. Pînă acum au făcut 200 miei, dintre care 120 fătare dublă și 5 fătare triplă”.

Credem că acest sector zootehnic este chiar... mult prea dezvoltat. E singurul din lume unde, in loc să fete oile, fată... micii.

● Ziarul „Drumul socialismului” din Deva are în nr. 31, în pagina a doua, rubrica „De ici și colo”...

In ultima notă a acestei rubrici se scrie (în legătură cu o profesoară):

„Vorba-i că urechea te minte și ochii te înșeală”.

Iar mai jos:

„Nu știm care din aceste simțuri o înșeală”...

Dacă urechea și ochii sint... simțuri, atunci auzul și văzul ce sint? Articolele textile?

● Consumați medicamentul „Peptocholin”, produs de laboratorul Direcției industriale chimico-farmaceutice! Il puteți întrebuința cum doriți.

Pe ambalajul său extern scrie: Modul de întrebuințare. Dimineața pe stomacul gol 1-2 lingurițe în 150 gr. apă caldă. Bolnavul va sta apoi culcat 20 minute pe partea dreaptă”.

Iar pe eticheta de pe flacon, scrie: „1-2 lingurițe. Bolnavul va sta apoi culcat 10 minute pe partea dreaptă”.

Incît puteți sta culcat fie 20, fie 10 minute, după cum sinteți sau nu grăbit.

● Ziarul „Viața Nouă” din Galați publică în nr. 2925, în

pagina a doua, foiletonul intitulat „Agronomul”, semnat I. Tănăsache.

In coloana a patra, rîndul 13 de jos, foiletonistul spune: „Va veni el vremea, cînd...” etc.

Are dreptate. Și va veni... ea timpul, cînd tovarășul Tănăsache va scrie mai gramatical.

● Ziarul „Sportul popular” publică în nr. 2419, la rubrica „Lovitura de pedeapsă”, două articole semnate Jack Berariu și George Mihalache.

In al doilea, intitulat „Preț fix”, se arată că administrația unui teren sportiv a cerut unei echipe de fotbal o... taxă de... 130 de lei pe oră, ca s-o lase să joace un meci pe acel teren.

Iar mai departe se arată că echipa, spre a nu plăti taxă

și pentru cele zece minute ale pauzei dintre reprize, s-a gîndit să... renunțe la pauză.

Și justificînd grija de economie a echipei, autorii articolului reflectează:

„Zece minute egal 13 lei”
Și calculînd noi că 13 lei e a zecea parte din 130, reiese că zece minute sint a zecea parte din o... oră.

Adică, la „Sportul popular”, ora are... 100 de minute.

Are și „Sportul popular”, recordurile lui!

● Ziarul „Înainte” din Brăila publică în nr. 2933 articolul intitulat „In fața hărții: Indochina”.

Articolul are de toate: e documentat, e orientat și e just.

Nu-i lipsește acestui articol intitulat „In fața hărții”, decît un singur lucru: harta.

EPIGRAME

In bibliotecă sîtească din Blejești, raionul Videle, cărțile sint așezate nu după tematică, ci după mărime.

— Ce cărți s-au mai citit în luna asta?

I-am întrebat eu pe bibliotecari.

Și mi-au răspuns: — La noi, luna aceasta?

Păi, s-au citit... „opt mici” și „zece mari”.

Tov. Ciobanu Ilie, șeful bibliotecii centrale raionale Videle, deși a primit broșuri agrotehnice încă din luna martie, nu le-a expedit la sate nici în aprilie, pe motiv că n-a avut... sfoară.

A spus că n-a trimis broșuri la țară:

Și-a arătat motivul; n-a fost sfoară.

I-aș duce eu acum sfoară cu carul

Dar aș împacheta bibliotecarul!

Deși în raionul Răcari se cultivă în special cartofi, Sfatul popular regional București i-a repartizat foarte puține broșuri tratînd cultura cartofului, trimițînd în schimb cantități mari din aceste broșuri în raioane unde cartoful e puțin cultivat.

Au dat broșurile-n raioane

După o analiză-adîncă,

Dar nu în care se cultivă

Ci în care se mîncă!

H. L.

Intre o fabrică de cărămidă și una de halva. Vorbește prima.

La gust, pe-același plan cu noi

Deci punctu-ntii, egalitate.

Dar ne-ați bătut la punctul doi:

Ne-ați întrecut la duritate.

Eliza Moise

DRAGĂ URZICO,

Oficiul regional de aprovizionare din Galați se ține de farse. Astfel, a trimis întreprinderii economice „1 Mai” din raionul Măcin, o serie de registre și imprimate pe care nu le poate întrebuința decît ca hîrtie de concept.

Deasemeni, Oficiul regional de aprovizionare Galați a trimis secțiunii de gospodărie comunală și industrie locală a Sfatului Popular al raionului Măcin, imprimate inutile în valoare de 14.000 lei. De data asta hîrtia de concept mi se pare excesiv de scumpă, mai ales în plină campanie de economii.

Pentru că tot e vorba de imprimate, n-ai putea tu, dragă Urzico, să imprimi această scrisoare în paginile tale în scopul de a imprima o atitudine mai puțin birocratică ofiului regional de aprovizionare din Galați?

C. Stamate
Str. Republicii, 52
Galați

URZICO,

Pătirlagele, capitala raionului Cislău, are o centrală telefonică mult prea mică pentru necesitățile mereu crescînde ale raionului.

Din această pricină se produc multe greutăți în muncă.

In fața acestei situații, P.T.T.R.-ul regional Ploiești, a trimis o nouă centrală, mai modernă și mai mare. Asta s-a întîmplat în luna septembrie 1953.

Dragă Urzico, în prezent, centrala funcționează. Dar nu centrala nouă, ci tot cea veche. Pe cea nouă au „uitat” s-o pună în funcțiune. In schimb cei vinovați mai sint în funcțiune... Ce-i de făcut?

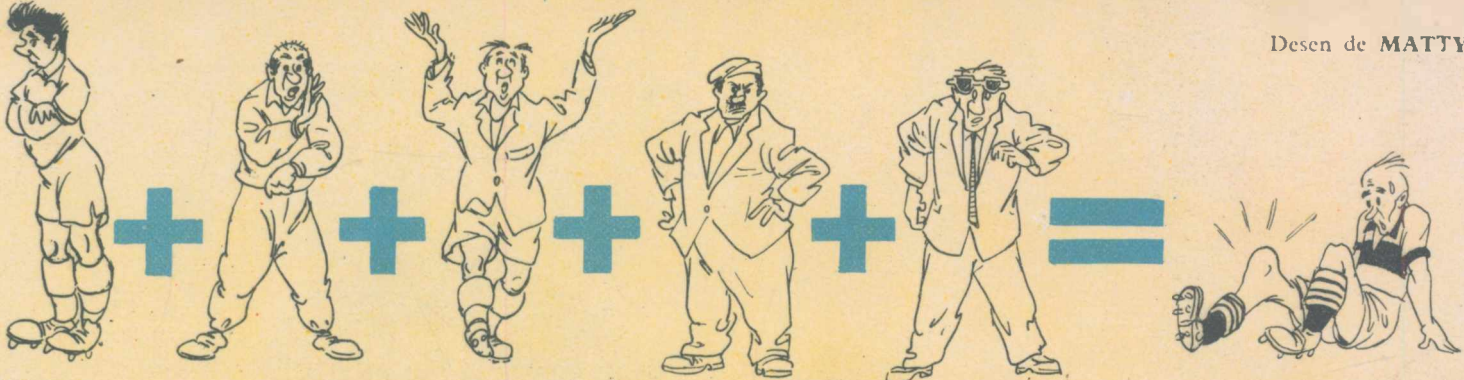
Allo... allo... 02?... Tovarășe, la centrala din Pătirlagele e un deranjament... S-au băgat pe fir niște birocrați... Căutați, vă rog, să nu mai aibă atingere cu centrala...

Iorgu Anton
Pătirlagele

URZICO DRAGĂ,

In luna ianuarie, am cumpărat niște mobiletă la „Comlemn”-ul din Cugir. Tapișeria mobilei, urma s-o primesc peste cîteva zile, adică de îndată ce va sosi dela cooperativa „Steagul Roșu” din Lugoj.

Urzicușo, cînd voi primi tapișeria, îți voi scrie din nou. Deocamdată nu am vreme. Sint toată ziua prin vecini, în căutarea unui loc de

— Când fugea mai repede ca mine era să-l las să treacă?

— Tare, băieți, tare! Fiecare pe „omul lui”.

— Mie-mi place să las jocul liber să curgă...

— Dacă ne fac de ris colectivul, nu mai pupă el condiții...

— Huooo!! Pe ei, domnișoarelor!

— De ce-o fi genunchiul meu de vină?

Vesela comisiei

de SADI RUDEANU

Înainte de a-ți povesti împlinirea dela O. R. A. A. din Roman, e necesar să-ți explic însemnează O.R.A.C.A. ate că tu știi. Eu însă, cot de datorica mea să prevăzător. Mai ales că plicația nu cere mult ațiu. Iată: O. R. A. C. este Oficiul raional de vizități și colectări de imale. Asemenea Oficii sînt răspindite pe tot cuprinsul țării. Aici țărăni să-și predea vitele contractate. Să ne întoarcem acum la O. R. A. C. A. din Roman. Au venit într-o nineață, acum de curînd, țărăni din satele din împrejurimile Romanului să predea animalele contractate. Au mers oamenii cale de zeci de ometri și au ajuns la Oficiu, în zorii zilei. Au așteptat. Nu vin funcnarii la Oficiu, cu noaptea în cap. S-a făcut șapte, șapte și jumătate, t, opt și jumătate. Zorii zilei plecaseră de mult să se culce.

— Când îl deschide, fraților? a întrebat un țaran.

— La ora nouă! a răspuns altul, care era mai umblat pe acolo. Coisia de recepție, la nouă vine.

— Comisie? au întrebat oamenii. Păi, dacă-i comisie, atunci drept e, nu poate veni înainte de nouă.

— Și au așteptat. Intr-un tîrziu, se zăriră în depărtare, cîțiva oameni, tind agale spre Oficiu. Veseli, gălăgioși și plini de viață. Era comisia recepție în frunte cu tovarășul Mitică Bardă. Și el tot plin de viață.

— Ați venit? se adresă el țărănilor.

— Când a deschis tovarășul Bardă gura, s-a dat țaranul din apropierea lui pas înapoi, șoptind în lături:

— Bună țuică au la Roman! Și tare!

— Arevasăzică, nu era comisia numai plină de viață.

— Vă așteptam de mult, rosti alt țaran, pe numele lui, Ghioc Ioan. t adus bouleanul.

— Tovarășul Bardă se întoarse spre el.

— Ei și ce, se încruntă el, apoi nu v-am așteptat? Acum, dacă ați uit de dimineață, mai așteptați puțin pînă diseară!

— Pînă diseară? întreabă un țaran. D-apăi credeți dumneavoastră că n-avem alte treburi?

— Comisia se încruntă toată, nemulțumită de îndrăzneala țaranului.

— Dar ce credeți voi, se răsti tovarășul Mitică Bardă, că o să vă iau ele sătule ca să tragă la cîntar? Nu, tovarășe! Noi sîntem specialiști! Haideti, fraților!

— Și la semnul lui, întreaga comisie de recepție, făcu cale întoarsă, por-d veselă și plină de viață, spre melegurile înșorite ale Romanului,

unde creșteau în rafturi, mari și dolofane, sticlele pline cu licoarea aurie de prune.

Și a „recepționat” comisia, pînă seara. Mult a recepționat pesemne, căci spre asfințit, cînd s-a întors la Oficiu, a rostit un membru al comisiei:

— Ia uite, frate, ce de-a oameni și animale! Dublu cît azi dimineață! Iar altul s-a răstît la un țaran:

— Boul ăsta nu se primește! E cu defect!

— Ce are, frate?

— Cum ce are, dumneata nu vezi? Ai contractat dumneata, bou cu patru coarne? Ce, te joci?

— Și-au dat țărăni coate, zîmbind și șoptind între ei: veselă comisie!

— Măi tovarășe, rosti tovarășul Bardă, duceți animalele la cîntărit!

— Ghioc Ioan se îndreptă cu boul spre basculă.

— Stai, îl opri deodată unul din cei doi membri ai comisiei, care stăteau la basculă. Cît zici că trage boul ăsta, se adresă el colegului său din comisie, tot specialist.

— Acesta cîntări boul din ochi, apoi spuse înciudat:

— Nu pot să-l apreciez, frate, că se clatină!

— Mai încearcă, rosti celălalt. Ține-l mai bine, omule, se adresă el țaranului, că facem un rămășag.

Specialistul, se concentră din nou, apoi rosti:

— Șapte sute de kilograme! Precis!

— Ba eu zic opt!

— Pe ce facem?

— Pe două kile de vin!

Au cîntărit boul. Cînd i-au dat omului recipisa, a văzut Ghioc Ion că trecuseră pe hirtie mai puțin cu șaptesprezece kilograme. Și reclamă comisiei.

— Stai, omule, răspunse comisia, că nu-i greșeală. Boul e de vină!

— Dece, oameni buni? se miră țaranul.

— Că are coadă!

— Ghioc Ioan făcu ochii mari.

— Coadă?

— Da! Și coarne! Și copite! Noi sîntem comisie de recepționarea cărnii! Asta-i! Noi nu recepționăm cozi, coarne și copite! Că nu e carne! D-aia se scade!

Boul privea trist, cu ochii săi mari spre țaran, simțindu-se parcă vinovat, că i-au crescut coarne, coadă și copite. Apoi, se uită rugător spre comisie, dar înțelni numai priviri încruntate și neînduplecate. Și coborî posomorît de pe basculă, unde pierduse șaptesprezece kilograme.

Intîmplări ca aceasta, dragă cititorule, se întîmplă des la O. R. A. C. A. din Roman. La fel ca Ghioc Ioan, a pățit-o și Gheorghe Potrcă și alți țărani muncitori. Tu desigur n-ai știut, că altfel îmi scriai. Dar uite, că am aflat și ți-am scris eu. Ca să știi și tu și ca să știe și alții.

nit. Că pe scheletul meu de pat, e imposibil să dorm. În schimb, cei cu musca pe căl, se pare că dorm și pentru mine.

— zici, Urzicuțo, cu ce elemente e mobilată creativa susamintită?

— Mobilă veche. Poate că o recondiționezi tu, și dînd-o cu o critică bine simțită...

Belet Alexandru
tehnician U.M.C.
Orăștie

URZICUȚO,

— un nepotel la Tg. Mureș. Să-mi trăiască. țumesc. Trebuie să-ți mai spun, că la 21 mbrie 1953, nepotul meu a împlinit trei . Eu stau la Turda. Și ca unchi bun ce-i i-am trimis în dar o plapomă. Am pus-o -o ladă, am mai pus în ladă și un coș și am diat-o dela Turda. Dar la Tg. Mureș n-a . După o lună, adică la 21 noiembrie 1953, reclamat la Serviciul Comercial din Direcția onală C.F.R. Cluj. Insfîrșit, după două luni primit... avizul de sosire. Lada însă nu. La ebruarie 1954 am reclamat din nou la Mirul Căilor Ferate, Direcția Comercială. De asta însă nici aviz n-am mai primit și pînă

la 5 martie 1954, lada tot nu sosise la destinație.

Eu totuși, dragă Urzico, mai sper. Cu toate că între timp, nepotelul a crescut și plapoma a rămas mică. Cînd o împlini nepotelul meu un an, o să rog C. F. R.-ul să-i dea în dar o plapomă. Mai ales că vor fi două aniversări: un an de cînd s-a născut el, și nouă luni de cînd am trimis eu lada.

Deszo Lehel Ioan
Turda

URZICO,

Fiindcă te știu că-ți place sportul o să-ți povestesc un meci de fotbal, foarte interesant.

În acest meci, mingea a pornit dela Direcția Tehnică din Ministerul Industriei Alimentare, sub forma unei adrese prin care Direcția generală a industriei peștelui, era anunțată că la fabrica de zahăr Ițcani din regiunea Suceava sînt disponibile o serie de mijloace de bază. Dela direcția generală a peștelui, mingea a fost pasată mai departe la Trustul pescăresc Constanța Trustul a oprit mingea, și a „pasat” pînă la Ițcani, un delegat. Acesta a mers, a mers, a mers,

(pînă la Ițcani e nițică distanță) și cînd a ajuns în fața porții... fabricii, a văzut că nu era fabrică de zahăr, ci de pielărie, că fabrica de zahăr era desființată, și că fabrica de pielărie nu are niciun mijloc de bază disponibil. Văzînd că e în „ofsaid”, delegatul a făcut cale întoarsă, mingea a fost înlocuită, iar noua mingea, sub forma altei adrese, a fost pasată la Urzica, pentru ca Urzica s-o paseze Direcției Tehnice din M.I.A., pentru ca aceasta să răspundă, de ce pune oamenii la cheltuielă, fără să cunoască... terenul.

Pînă una alta, e gol... în casa Trustului pescăresc Constanța. Cred că trebuie să i se acorde un „penalti”, pentru că de drept, Direcția Tehnică din M.I.A., trebuie să suporte golul!

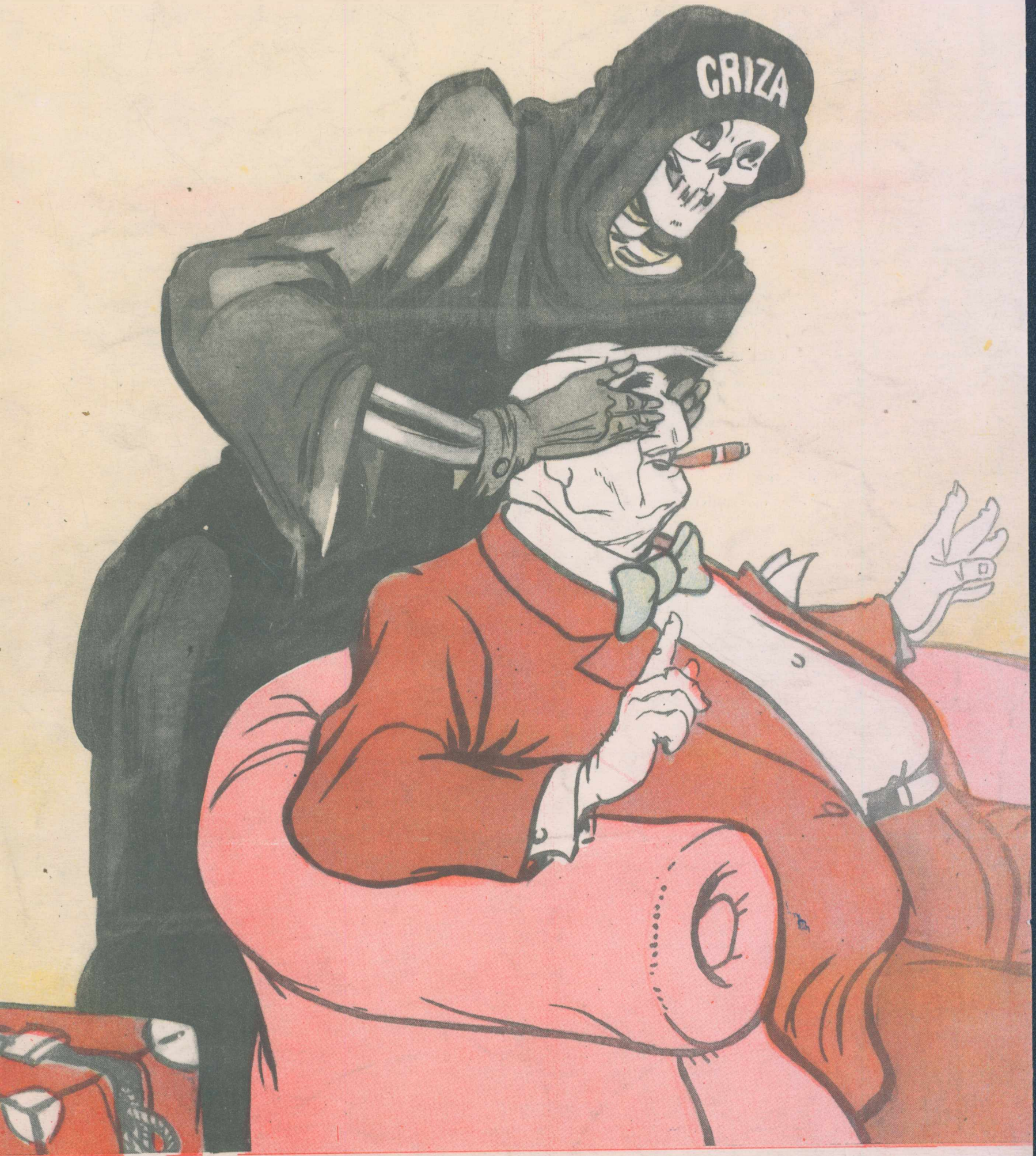
Se știe că la fotbal, este permis și jocul cu capul. De ce atunci, unii joacă numai cu picioarele?

N. Munteanu
Str. Italiană, 25, București

„URZICA”

Revistă bilunară de satiră și umor
Redacția: Calea Victoriei Nr. 25
Telefoane: Secretariatul de redacție:
4.28.15. Secția scrisori: 4.61.34.
Secția viața internă: 4.72.25

Oficialitatea din S. U. A. încearcă să neghe semnele de criză, întreținând speranțe amăgitoare stăpînitorilor lor din Wall-Street.

Biblioteca Centrală
Pag. 100
Muzeele-Docu

CRIZA: — Ghici, cine a venit?
TRUSTMANUL: — ...Prosperitatea?

Desen de EUGEN TARU